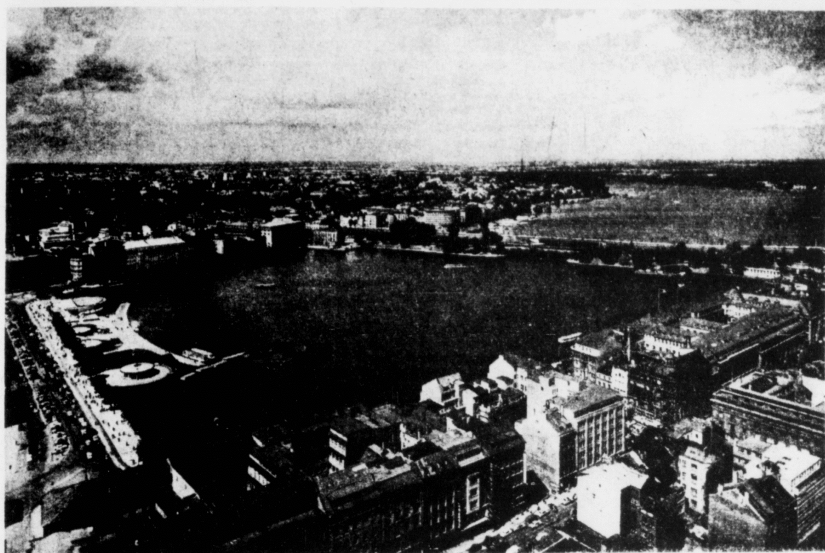

Ungdómsár í Hamburg vóru læruar

dag skilja við eina konsert. Við akademíni mótti hann tí mikla tónleikasmíðinum Archangelo Corelli, sum eisini var ein frálíkur fílleikari. Verkini hjá Corelli hava havt stóra ávirkan á tað, sum Händel hevur skrivað.

Händel hevði nú skjótt verið í Italiu í trý ár, og var hann nú farin at leingjast eftir at sleppa til onnur lond við øðrum tónleiki.

Í miðdeplinum í London

Í Rom hitti hann ein mann, sum kallaðist Agostino Steffani, ein lógin maður; tónasmiður, ein høgur maður innan kirkjuna og stjórnarumboðsmaður, sum um hetta mundið var kapelmestari við hoffið í Hannover, men umhugsaði at gevasi við øllum arbeiði og nýta sitt otium. Händel fekk eitt tilboð um at verða settur í starvið eftir hann. Hetta tilboð góðtók hann við teirri treyt, at hann vildi sleppa eina læruførð til Onglands. Henda treyt hansara varð góðtíkin, men fyrst fór hann at vitja móður sína, sum var í Halle.

Óg áðrenn hann veruliga kundi gera sær greitt hvar hann var, var hann staddur í miðdeplinum av tí stóra larmandi London. Ongin veit við vissu at siga, hvat tað var, sum gjørdi, at honum dámdi so væl í London. — Ymskar óndar tungur vilja meina, at tað var tann góði enski maturin, tann enski portarin og tað frálíka portvinið sum knýttu hann so fast at Onglandi. — Fyri tann, ið ikki veit betur, kann hetta ljóða trúligt. Händel var ein risi til stóðdar, og mikla livsmegi hansara lat hann vera foran fyri at smíða tað eina frálíka verkið fyri og annað eftir. Men tað sum veruliga bant Händel til Ongland, mundi óivað vera hansara størsta áhugamál, tónleikurin.

Eitt, sum Händel serliga fróðst yvir í Onglandi var tann frálíka áskoðarafjöldin, ein áskoðarafjöld, sum tørvaði júst tað, sum Händel var førur fyri at geva teimum.

Tafrn fyrsta enska operanin hjá Händel varð skrivað uppá 14 dag-

ar, hetta ljóðar kanska nakað ógvís lígt, men var tó ikki roknað sum eitt einastandandi úrslit.

Operan hjá honum æt Rinaldo, og viðgjørdi eitt evni frá krossfararatiðini, evnið var tikið frá einum ítalskum rithovunda sum kallaðist Toruato Tassos. Stutt eftir at henda opera varð framförd, var tann tíð sum lovað var honum, útrunnin, og noyddist hann tí at fara heim aftur til Hannover. Í tíðini eftir at hann var komin heimaftur, fekkst hann einamest við at skriva kamartónleik; kann skrivaði obo-konsertir og kamarduettir við vinmanni sínum Steffani sum fyrmynd.

Í 1712 fekk hann aftur fri frá arbeiði sínum í Hannover, og fór til Onglands enn einaferð. London

ibúgvaramirnir dámdu væl Händel, og vóru ikki sinnaðir til uttan viðari at missa tann av teimum so væl dámda tónasmið. Händel skrivaði eina operu næstan beinanvegin sum hann var afturkomin til Ongland, og kallaði hana »Il pastor fido«. Henda opera gjørdi ikki serliga lukku millum manna og gjørdi Händel tí av at broyta stíl sín nakað meiri áhoyraravinarligt. Ongin ivi er um hvi, hann broytti stíl sín soleiðis tí á henda hátt fór hann at skriva nakað sum dámdi til enska aðalinum og tí vælhavdi fólkinum, hann var somuleiðis greiður yvir, at á henda hátt fór hann at vinna mest av peningi.

Händel var sum handelsmenninir hann hugdi at verðini og dugdi at siggja tann nakna veruleikan. Hon-

um dámdi sera væl í London og hevði ongn hug at fara heim aftur til Hannover. Tá Händel hevði fingið fri frá arbeiði sínum, so var henda fritíð sett til at galda í eitt ávíst tíðarskeið, men hesa tíðarfrest legði hann onki í og var í London langt út um tað ásettu tíðina. Endin var tann at kurfyrstin fór at ilskast inn á hann og setti hann úr starvinum... Hetta legði Händel onki lag í, tí hann hevði fingið eitt nógv stórra arbeiðsumráði, og so var hann eisini so sera væl dámdur av teirri ensku dóttningini, sur hóast tað, at hann var utlendingur, bað hann skriva eitt »Te Deum«, sum skuldi framførast í sjálvum Skt. Paul katedralinum. Händel, sum tað nú var latið upp

í hendur at skriva hetta verk, gjørdi av at nýta Henry Purcell sum fyrmynd. Serliga var tað tann kirkjuligi stílin hjá Purcell hann nýtti.

Hetta sokallaða »Te Deum« var framfört í sambandi við friðaravtaluna millum Ongland og Frakland sur var undirskrivað í Utrecht.

Hereftur var Händel fastur tónasmiður við tað bretska hovið, og hann ikki so mikið sum droymdi um at fara úr London aftur. Stutt eftir doyði drottningin Anna, og hvør annar skuldi nú arva trúnuna enn fyrrverandi arbeiðsgevarin hjá Händel, kurfyrstin av Hannover.

Framhald í komandi friggjadagsblaði.

Í Westminster Abbey liggur Händel grivin millum mætastu menn Onglands, hóast hann var utlendingur

GLISTRUP GLEMTTE AT BETALE EN KVART MILL.

■ Advokat Leif Qvortrup fik i går i Advokatrådet udleveret en del af de værdipapirer, som en 75-årig enke havde krævet udleveret hos folketingsmand og advokat Mogens Glistrup. Men tilsyneladende har Glistrup »glemt« en ganske pæn del af værdierne.

■ — Jeg foretog straks en grundig gennemgang af papirerne og konstaterede, at der mangler aktier til 290.000 kr., der formentlig har en værdi på kurs 100, samt obligationer til 30.000 kr., siger Leif Qvortrup.

Fogedsag

— Jeg har straks bedt Glistrup om en redegørelse for disse papirer. Det kunne han lige så godt have gjort med det samme. Han vidste jo, at de ikke var med i bunken, som han afleverede i Advokatrådet.

Sagens nye udvikling betyder, at fogedsagen mod Glistrup fastholdes. Hvis Glistrup ikke inden ugens udgang har udleveret de resterende værdier eller redegjort for, hvor de findes, vil han få besøg af fogeden.

Samtidig fastholder Leif Qvortrup den anlagte civilsag mod Glistrup med krav om 2,5 mill. kr., som han mener, at klienten har mistet i løbet af de sidste fire år, hvor hendes formue er blevet flittigt benyttet til skattemæssige transaktioner til gavn for Glistrups øvrige skatte-klienter.

Formue lånt ud

Den 75-årige dame er enke efter en københavnsk håndværksmester, der gennem

årene byggede en del beboelsesejendomme.

I sommeren 1973 blev enken betænkelig ved fortsat at have Glistrup som advokat. Det skyldes ikke mindst, at hun konstaterede, at hendes formue blev brugt til at nedbringe skatten for en lang række af Glistrups øvrige klienter. Hendes formue blev lånt ud mange gange. I alt udlånte hun i 1972 ca. 250 mill. kr.

Der blev ikke stillet sikkerhed for disse kæmpelån. Og det er af de ting, som politiet uden tvivl vil benytte som bevis for, at Glistrup har benyttet fiktive lån til at nedbringe skatten for sine klienter.

Reagerede ikke

Enken henvendte sig til Qvortrup, der bad Glistrup udlevere værdipapirerne. Det svarede Glistrup ikke på. Derfor endte sagen i Advokatrådet, hvor man heller ikke kunne få Glistrup til at reagere.

Først da pressen omtalte sagen, kom Glistrups reaktion. Han nægtede at udlevere papirerne til Qvortrup, som han »svinedes« til. I stedet udlevere Glistrup papirerne til Advokatrådet, idet han håbede, at de kunne ligge der i 3-4 uger. Enken er nemlig bortrejst i en tid.

le-we